

Belles, perverses i malvades

Si hi ha una falla feminista, segurament l'agent 007, James Bond, mereixeria l'honor de ser cremat cada any, per l'ús reiterat de la dona com a pur objecte de plaer

Carles Gàmez

LA recent estrena entre nosaltres del darrer James Bond, *View to Kill* (*Panorama para matar*), ha tornat a posar en primer pla l'heroi ideat per Ian Fleming, que va comptar entre els seguidors de les seues novel·les bondianes amb figures com el president Kennedy, el poeta T. S. Eliot o l'escriptor Graham Greene.

Vint-i-tres anys han passat des que l'agent amb llicència per a matar desembarcà cinematogràficament en l'illa del Doctor No. Un personatge que ha tingut dues etapes ben diferenciades, l'una, primera, amb l'actor escocès Sean Connery, etapa «històrica», i l'altra, «renovada», marcada per un to més caricaturesc, amb Roger Moore. En mig, l'intent fallit amb un desconegut esportista australià, Georges Lazenby (*Al Servicio Secreto de su Majestad*) i la bromapastitx *Casino Royale*, amb Bonds tant heterogenis com David Niven, Peter Sellers o Woody Allen.

Roger Moore ja ha declarat la intenció d'abandonar el personatge (encara que segurament li hauríem de repetir allò de *Nunca digas nunca jamás...*), tal com passà amb Connery, el qual desenvoluparia una brillant carrera, allunyada de l'agent 007. Amb el film *Panorama para matar* els dos intèrpretes de la sèrie s'igualen a films, en total, catorze genuïns James Bond. És un bon moment per a retirar-se a alguna illa de l'ex-imperi britànic i caure per fi en els braços de *miss Money Penny*, l'eterna i fidel secretària, que, malgrat la seua evident menopausa, de segur li proporcionaria una vellesa tranquil·la, rodejats d'una parella d'«*scottish terrier*», un papagai, record d'alguna aventura tropical, i un celler abundant, ple d'ampolles de vodka i martini, per als moments de malenconia i enyor, després de la vi-

sió d'algun dels seus films per la tele.

Un element característic i imprescindible de tota la sèrie, com els títols de crèdit, sempre magnífics, de Maurice Binder, (potser uns dels moments més eròtics de cada pel·lícula), el tema musical (aquest darrer compost pel grup pop britànic Duran-Duran) o els enginys/artefactes futuristes i el dolent de turn, el constitueixen les xiques-Bond, les famoses *girls*. El toc eròtic (entre la portada de calendari i el fulletó turístic) és *leif-motiv* constant al llarg de tota la història filmica bondiana.

Starlettes de luxe a la recerca de la gran oportunitat-trampolí, encara que, llevat d'Ursula Andress, cap d'elles no arribaria a convertir-se en una autèntica *star*. Ni Daniella Bianchi, ni Claudine Auger, ni Honor Blackman, no aconseguirien la fama de la primera «xica-Bond». Com diu la cançó d'Objetivo Birmania, «és molt dur ser xica Bond», exposades als turments i als martiris més sàdics per només una nit de de plaer...

Quan Ursula Andress emergia de les aigües amb el seu famós *bikini* blanc i un ganivet-tot-terreny com a única arma defensiva, l'esperava un Sean Connery-007 en blau-Fred Perry: l'eclosió eròtica era evident. Tant l'un com l'altra es trobaven en la màxima esplendor física, elevats a prototipus de l'eroticisme dels anys seixanta. Amb ella s'iniciava la desfílada de les heroïnes-Bond. Ursula Andress suposava l'inici de la dona-

vamp de marcat accent atlètic, que ens duria fins als nostres dies una Estefania de Mònaco o la mateixa Grace Jones.

Aquest aspecte atlètic s'ha tornat a repetir en altres personatges femenins de la sèrie, des de Pussy Galore de *Goldfinger*, amb un cert toc lèsbic, fins arribar a l'ambigüitat descarada d'una Grace Jones, que «posseeix» físicament el seductor Roger-Bond-Moore, en un *chateau* de la *campagne* francesa. Tanmateix, acabaran sempre per rendir-se, convertides en pur objecte de plaer, davant l'irresistible

atractiu de l'agent, que les redimeix «moralment», encara que hagen de pagar amb la seua mort, com la Luciana Paluzzi d'*Operación Trueno* o la Shirley Eaton de *Goldfinger*, asfixiada en un bany d'or, moment sublim de l'èpica bondiana i aportació pop a la psicodèlia dels anys seixanta.

L'erotisme femení de la sèrie mai no ha passat d'un calendari de luxe amb *bikinis* escotats, en el pendent del pseudo-porno-*kitsch*, fent de la suggerència l'ideal, encara que la presència de Sean Connery, sobretot en els primers films, imposava un marcat accent eròtic en les seues confrontacions amb l'element del sexe oposat: la rígida i burocratitzada empleada de la KGB Tatiana-Daniella Bianchi canvià l'uniforme per unes calces-mitges negres i un collaret del mateix color, a l'hora de presentar-se a l'habitació de James Bond, com a úniques peces del seu vestuari.

Si James Bond és l'exaltació del «super-masclé», el seu adversari femení, la «xica-mala», amiga o amant del malvat (que biològicament podria fer-li de papà), a banda el seu atractiu físic, reuneix normalment les arts més perverses o, simplement, les arts marcial. Tant la Pussy Galore de *Goldfinger* com la May Day-Grace Jones de *Panorama para matar*, fan gala d'un coneixement excel·lent de judo i karate; Luciana Paluzzi, en *Operación Trueno*, és una experta pilot de moto; la Barbara

Carreras de *Nunca digas nunca jamás* és el sùmmum de la maldat...

A l'altra banda, al costat de la virtut, les heroïnes bondianes quedaran relegades a servir de «repòs del guerrer, companyes d'aventures, premi final de la missió».

Panorama para matar, darrer episodi —per ara— de la sèrie, no ha estat un exercici brillant per a la carrera de James Bond; salvades dues o tres seqüències (la seqüència-pròleg i la de la Torre Eiffel), la resta del film segueix pels camins de la monotonia i del tòpic. Potser «la parella malva-

da», amb el *look* d'haver-se escapat d'alguna pàgina de *L'Uomo* o *El Vogue*, n'és la novetat més notable. Si en un principi es va pensar en el cantant britànic David Bowie com a consort de Grace Jones per a enfrontar-se a James Bond, el cantant pop rebutjaria l'oferta, darrere d'un cert rigor per a la seua breu carrera cinematogràfica.

Finalment, va ser substituït per l'actor Christopher Walken, que recrearia en la pantalla l'estil del *dandy* del pop. Junt amb ell, la figura estrafolària de la reina de la música disco, Grace Jones. Potser, de totes les

Ursula Andress fou la primera «Girl-Bond». A la dreta, dalt, no és fàcil ser una xica Bond. Roger Moore, a l'hora del «descans», baix.

«malvades» dels films de l'agent 007, ha estat la més «masculinitzada», més encara que la Lotte Lenya de *Desde Rusia con amor*. Amb tot, gràcies a la seua força i al seu sacrifici, no es produirà la catàstrofe final. Grace Jones, que ha declarat de sempre admiració pel personatge de Walt Disney, la perversa Cruella de Vil (mare estilística, entre altres, d'Olivo-Alaska), col·leccionista de pells (sobretot de gossos dàlmata), amb aquest film intenta obrir-se un camí dins del món cinematogràfic gens fàcil, ateses les seues característiques, després del bàrbar Conan i el sofisticat 007.

Jo proposaria per al pròxim film de la sèrie, després de l'aparició de Grace Jones, la figura de Bibi Andersen com a nova xica-Bond. De segur que no ho faria gens malament. Podria ser perfectament alguna agent castrista o nicaragüenca, que canviaria finalment el fusell i la subscripció a *Gramma* pels encants de l'agent i algun perfum d'Ives Saint-Laurent.

